

H:fors, Tidnings- & Tryckeri-Aktiebolagets tryckeri, 1892.

ARBETETS VÄNNERS

SÅNGKÖR

de N:o 9. IV: 26

Hilma Sjöhölm.

ARBETETS VÄNNERS
SÅNGKÖR.

Ur repertoiren.

II.

Helsingfors 1892.

IV de
Kapsel
no 23

ARBETETS VÄNNERS
SÅNGKÖR

Dr. Repertorium

II

HELSINGFORS,
Tidnings- & Tryckeri-aktiebolagets tryckeri,
1892.

18. 6 maj.

*Festkantat till Joh. Ludv. Runebergs minne.
M. Wegelius.*

II Afdelningen.

Melodram och kör.

Här fans ett folk i Suomis land,
det fins ännu: vid sorgens hand
det lärt att bära öden;
det känner intet offer svårt,
dess mod är tyst,
dess lugn är hårdt,
dess trohet trotsar döden:
det är det folk vi kalla vårt!

Och denna äras rena glans:
hans kärlek gjorde den till hans,
hans varma hjärtas låga.
Sin fosterjord han trohet svor;
för den, som för en brud en mor,
sitt alt han ville våga:
med denna kärlek blef han stor.

Han föll. Och dock hvad härlig lott
att dö som han, se'n så man fått
sitt lif med ära hölja!

Det är att trotsa glömskans sjö,
 att lyftas som en grönklädd ö
 ur djupet af dess bölja;
 det är att dö — och dock ej dö!

* * *

Ej med klagan skall ditt minne firas,
 ej likt dens, som går och snart skall glömmas;
 så skall fosterlandet dig begråta,
 som en afton gråter dagg om sommarn,
 full af glädje, ljus och lugn och sänger
 och med famnen sträkt mot morgonrodnan.

 Så vårt land skall dig begråta.

* * *

Bevara Gud vårt fosterland!
 Håll öfver det din allmaktshand,
 och var dess hägn i strid som frid,
 i glädjens som i sorgens tid!
 Du hulpit det ur mörker opp,
 liksom en blomma ur sin knopp;
 så låt det ock till tidens slut
 uti ditt ljus få vecklas ut!

J. L. Runeberg.

19. Björneborgarnes marsch.

Arrangerad för kör och orkester af *M. Wegelius.*

Söner af ett folk, som blödt
 på Narvas hed, på Polens sand, på Leipzigs slät-
 ter, Lützens kullar!

Än har Finlands kraft ej dött,
 än kan med oväns blod ett fält här färgas rödt.
 Bort, bort hvila, rast och fred!
 En storm är lös, det ljungar eld, och fältkano-
 nens åska rullar;

framåt, framåt led vid led!

På tappre män se tappre fäderns andar ned.

Ädlaste mål
 oss lyser på vår bana;
 skarpt är vårt stål,
 och blöda är vår vana.
 Alla, alla käkt framåt!

Här är vår sekelgamla frihets sköna stråt.

Lys högt, du segersälla fana,
 sliten af strider se'n en grånad forntids dar:
 fram, fram vårt ädla, härjade standar!
 Än fins en flik af Finlands gamla färger kvar!

J. L. Runeberg.

20. Finska rytteriets marsch under 30- åriga kriget.

Den snöiga nord är vårt fädernesland, —
 där sprakar vår härd på den stormiga strand;
 där växte vid svärdet vår härdade arm,
 där glödde för tro och för ära vår barm.

Vi vattnade i Nevans bad vår frustande häst;
 han sam öfver Weichseln så gladt som till fest.
 Han bar öfver Rhen vårt hämnande stål,
 han drack uti Donau kejsarens skål.

Och rida vi fram öfver aska och grus,
 så springa ur hofvarna gnistor af ljus,
 så blinkar hvart hugg som en strimma sol,
 och frihet går ut från den ljungande pol.

Z. Topelius.

21. Savolaisen laulu.

K. Collan (arr. af R. Faltin).

Mun muistuu mieleheni nyt
 suloinen Savon maa:
 sen kansa kaikki kärsinyt
 ja onnehensa tyytynyt,
 tää armas, kallis maa!

Jos kielin voisi kertoa
 näkönsä vanhat puut,
 ja meidän vaarat virkkoa,
 ja meidän laaksot lausua
 sanella salmen suut,

niin niistäpä useampi
 hyv'ois todistamaan:
 «Täss Savon joukko tappeli,
 ja joka kynsi kylmeni
 edestä Suomen maan».

A. Oksanen (A. E. Ahlqvist).

Savolaxarens sång.

(Öfversättning),

Jag minnes klart i denna stund
 det ljufva Savos land,

det land, hvares folk har lidit alt
 och alltid nöjt sig med sin lott,
 det kära dyra land!

Om gamla furor skulle ha
 ett mänskligt tungomål,
 och våra dalar, våra bärg
 och våra sund och fjärdar blå
 förkunna hvad de sett,

de skulle då förtälja så
 och vittna med en mun:
 «Här Savos skara kämpat har
 och stupat intill sista man
 för Suomis dyra land!»

A. Oksanen (A. E. Ahlqvist),

22. Dalkarlasång.

O. Lindblad.

Jag vet ett land, högt upp i högan nord,
 ej varmt och rikt som söderns länder;
 men hjärtan klappa där för fosterjord,
 och mandom bor på Siljans gröna stränder.
 Och skogar susa där i dyster prakt,
 och älfvar brusa där från trakt till trakt:
 ett härligt land, I gode dalamän!
 Och hvem det landet engång sett han längtar
 dit igen!

G. Nyblæus.

23. Skogen.

K. Flodin.

Det är så tyst i skogen.
De somnat sång och sus;
ur granens mörka galler
syns knapt en stjärnas ljus.

Men snabba vingslag hör jag
ur rymden, Gud vet hvar,
utaf en fågelskara,
som bort mot söder drar.

Hur ofta i mitt sinne
var det ej höstkväll så:
så tyst, så mörkt och knappast
en stjärna eller två!

Men ack, jag mins, där sänkt sig
liksom en dröm ibland,
en vacker dröm om vingar,
som nå till bättre land.

A. Gellerstedt.

24. Sylvias visa.

G. Linsén.

Jag gungar på högsta grenen
af Harjulas högsta ås;
vidt skina de blåa vatten,
så långt de af ögat nås.

Af Längelmänvesis fjärdar
där skimrar ett silfverband,
och Roines älskliga vågor
i fjärran kyssa dess strand.

Du helige himlens Herre,
hör lilla fågelens bön:
Ack, hur är din jord så ljufvig,
hur är din himmel så skön!
O, låt våra sjöar stråla
klart uti vår kärleks brand!
O, Herre, lär oss att älska,
o, lär oss att älska vårt land!

Z. Topelius.

25. Tuoll' on mun kultani.

Finsk folkvisa.

Arr. för solo och kör af *K. Flodin.*

Tuoll' on mun kultani ain' yhä tuolla
kuninkaan kultaisen kartanon puolla:
voi minun lintuni,
voi minun kultani —
kun et tule jo!

Linnut ne laulavat sorealla suulla;
soreampi kultani ääni on kuulla:
voi minun lintuni,
voi minun kultani —
kun et tule jo!

Där är min älskade.

Finsk folkvisa. Försvenskning.

Där är min älskade, fjärran i dalen,
tjänar hos kungen i gyllene salen:
o, du min dufva du,
o, du min ljufva du —
kommer du ej då!

Fåglar de sjunga med röster så friska;
ljufvare är dock att höra dig hviska:
o, du min dufva du,
o, du min ljufva du, —
kommer du ej då!

26. *Kärlekens vår.*

M. Hauptmann.

När den sköna vår på fjällen stiger opp,
när i blom slår ut hvar fager rosenknopp,
när små bäckar brusa,
lind och björk bli ljusa,
klappar hjärtat uti nyfödt hopp.

När i snövit blomsterkappa häggen står,
när mot skyn sin drill den glada lärkan slår,
när i solskensvärmen
surrar humlesvärmen,
då har kärleken sin unga vår.

Efter *C. Keil.*

27. *Dalvisa.*

Svensk folkmelodi, arr. af *M. Wegelius.*

Om sommaren sköna, när marken hon gläds
vid Dala två älfvarna vida,
från Tunaå strand bort till Gagnemäns näs
så fagert då är att rida.
Gud glädje och styrke de män, som där bo
vid älfvom, på bärg och i dalom!

28. *Hyljätyn valitus.*

Finsk folkvisa.

Arr. af *R. Faltin.*

Aamulla varhain, kun aurinko nousi,
kun minä unestani heräsin,
sydämeni oli surusta raskas —
miksikä kultani hylkäsit mun!

Den öfvergifnas klagan.

Finsk folkvisa. Försvenskning.

Arla, när solen i öster sig höjde
och jag ur sömnen slog ögat opp,
sorgen den tunga i hjärtat än dröjde, —
älskade: hvarför svek du mitt hopp!

29. Vårsolen.

M. Hauptmann.

Genom rutan vårsol lyser:
ack hur gladt dess stråle myser!
Hvad som stelt och dödt var nyss,
töar upp för solens kyss.

Vintern gråter strida tårar:
nya fröjder, nya vårar
spira fram med bäckens språng,
vindens sus och fågelns sång.

Lys, du vårsol, ock här inne,
värm vår själ och gläd vårt sinne,
lossa hjärtats trånga band,
glädje sprid i alla land!

Efter *Klaus Groth.*

30. Svensk folkvisa.

Arr. för solo kör och piano af *K. Flodin.*

Om dagen vid mitt arbete
är du uti mitt sinn';
om natten, när jag soffer,
är du i drömmen min.
Om morgon, då jag vaknar,
hvem saknar jag väl då?
Jag saknar lilla vännen,
som är långt härifrå'?

31. Iloa ja surua.

(Linjaalirattailla).

Finsk folkvisa.

Arr. för solo och kör af *E. Sivori.*

Eikä ne pienet linjaalirattaat
keikutella kestä — ja kestä,
eikä ne pienet linjaalirattaat
keikutella kestä!

Eikä se vanha uudelle kullalle
menemästä estä — ja estä,
eikä se vanha uudelle kullalle
menemästä estä!

Ei, ei!

(Sureva neito).

Minkä mä taidan onnellein,
kun onneni on niin kova,
kun minä lemmin sellaista poikaa,
jok' oli toisen oma.

* * *

Ei se ole raukka,
joka rantoja soutaa,
vaan se on raukka,
joka rannalla istuu ja itkee.

Glädje och sorg.

(På schäskärren).

Försvenskning.

Icke de kärror små på linjaler
hålla att köras, hålla att köras,

icke hålla de fina schäsarna
riktigt ut att skakas.

Ej kan den gamle hindra den unga,
hindra den unga
från att gå till en ny och gunga,
nye älskarn att gunga.

Nej, nej!

(Sörjande flickan:)

Jag stackars flicka, kan jag då
emot mitt hårda öde stå?
Jag älskar djupt den gossen, som
ju är en annans egendom.

* * *

Ej stackare är den, som
kan ro längs vida sjön —
men den, som ensam gråter
på stranden utaf ön.

Innehållsförteckning.

Häftet I.

	Sid.
I. I sommarnatt. <i>K. Flodin</i>	1.
II. Världarnas Gud. <i>B. Crusell</i>	2.
III. Stjärnornas saga. <i>C. Ecker</i>	3.
IV. Vällgossen. <i>F. Pacius</i>	4.
V. Afsked från skogen. <i>Mendelssohn</i>	5.
VI. O, kom med mig! <i>Arne Forsius</i>	6.
VII. «Och liten Karin tjänte». <i>G. A. Gripenberg</i>	6.
VIII. Vallkulla. <i>M. Wegelius</i>	8.
IX. Prinsessan och båtsmannen. <i>M. Wegelius</i>	9.
X. «Och jungfrun hon går i dansen». <i>M. Wegelius</i>	9.
XI. «Skeppet seglar uppå bölja blå». <i>M. Wegelius</i>	10.
XII. «Där växte upp en lilja». <i>M. Wegelius</i>	10.
XIII. «I min ungdom det roar mig att sjunga». <i>K. Ekman</i>	11.
XIV. «Jag är född på den gamla Englands kust». <i>K. Ekman</i>	11.
XV. Fredmans epistel N:o 71 (Ulla, min Ulla). <i>M. Wegelius</i>	12.
XVI. Fredmans epistel N:o 80 (Liksom en herdinna). <i>R. Faltin</i>	13.
XVII. Fredmans sång N:o 3 (Opp, Amaryllis). <i>M. Wegelius</i>	14.

Häftet II.

	Sid.
18. 6 Maj. Festkantat till J. L. Runebergs minne <i>M. Wegelius</i>	19.
19. Björneborgarnes marsch. <i>M. Wegelius</i>	20.
20. Finska rytteriets marsch i Trettioåriga kriget	21.
21. Savolaisens laulu (Savolaxarens sång). <i>K. Collan</i>	22.
22. Dalkarlasång. <i>O. Lindblad</i>	23.
23. Skogen. <i>K. Flodin</i>	24.
24. Sylvias visa. <i>G. Linsén</i>	24.
25. Tuoll' on mun kultani. <i>K. Flodin</i>	25.
26. Kärlekens vår. <i>M. Hauptmann</i>	26.
27. Dalvisa. <i>M. Wegelius</i>	27.
28. Hyljätyn valitus. Finsk folkvisa. <i>R. Faltin</i>	27.
29. Vårsolen. <i>M. Hauptmann</i>	28.
30. Om dagen vid mitt arbete. Svensk folkvisa. <i>K. Flodin</i>	28.
31. Iloa ja surua. Finsk folkvisa. <i>E. Svöri</i>	29.